

شارل فولار: کارگرمبارز صنعت نفت فرانسه

شهزاد سرمدی

شارل فولار (سندیکا‌های Charles Foulard) کارگری 53 ساله است که در شرکت عظیم نفت فرانسه توتال (TOTAL) کار می‌کند (شرکت توتال با سود خالص 15 میلیارد یورو در سال، زبان زد عام و خاص می‌باشد). شارل فولار، دبیر مسوول شاخه ی F N I C – C G T (فدراسیون شیمی) است که بخش صنایع نفت نیز شامل آن می‌شود. خط مشی رادیکال وی با خط مشی و گرایش رفرمیستی برنار تیبو (Bernard Thibault) رهبر فعلی C G T ناهمخوان است. وی با هیکی تنومند، گرایش چپ رادیکال و بیانی بی‌واهمه نه تنها دولتمردان فرانسه بلکه حتی بعضی از کارگران دیگر فرانسه را به عکس‌العمل و زبانی انتقادی واداشته است. یکی از نمایندگان سندیکا‌های شرکت کننده در اعتصابات اخیر پالایشگاه‌های فرانسه در مورد وی می‌گوید: " برای شارلی - رفقاییش او را شارلی صدا می‌زنند - مبارزه هدف است حتی اگر سر کارگران به سنگ بخورد. " شارل فولار، اهل معامله نیست و رک و راست حرف اش را می‌زند. بهمین جهت برای رؤسای توتال، وی دشمنی اصلی محسوب می‌شود. از ابتدای اعتراضات میلیونی مردم فرانسه علیه قانون بازنشستگی، عملیات محاصره و متوقف کردن پالایشگاه‌های تصفیه و صدور نفت فرانسه به عهده وی بوده است. برای او عمل فلج کردن صنعت نفت فرانسه " از هم اکنون یک پیروزی بزرگ است".

شارلی می‌گوید: " از مه 1968 تاکنون چنین اعتصابات‌های هرگز دیده نشده است". وی روزها و شب‌ها، در سرما و زیر فشار پلیس فرانسه با خواندن سرود انترناسیونال همراه با دیگر کارگران، در ورودی پالایشگاه "گران پویی" (Grand - puits) را مسدود کرده اند.

شارل فولار معتقد است که جنبش اجتماعی اخیر جنبشی سیاسی است. او می‌گوید: " زمان آن فرا رسیده است که با تداوم مبارزه علیه قانون جدید بازنشستگی به جنبش اخیر سرعت بیشتری ببخشیم ". در هفته ی گذشته زمانی که فرماندار منطقه پالایشگاه دُنژ (Donges) رسماً دستور داد که تعدادی کارگر باید اجباراً به کار پرداخته و گرنه همچون قوانین اضطراری زمان جنگ، 5 سال حبس منتظر آنهاست (قانون réquisitionner)، فریاد کارگران در سراسر فرانسه، خواب از چشمان کسانی که به دموکراسی فرانسه توهم داشتند، پراند. حتی دادگاه فرانسه روز بعد به نفع کارگران رأی داد و عمل فرمانداری را غیر قانونی و مخالف حق اعتصاب آنها ارزیابی کرد. در این روز کارگران صنعت نفت فرانسه با عملی سمبولیک با انداختن تابوتی در آتش بنام روز مرگ دموکراسی و حق اعتصاب و زیر پا گذاشتن قانون اساسی فرانسه به جهانیان اعلام کردند که دولت سرمایه داری هرگاه خود را در معرض خطر احساس کند، حتی به قانون اساسی و تصمیمات قضائی نیز اعتنائی نمی‌کند. شارل فولار از مردان فولادین طبقه ی کارگر فرانسه در برابر دوربین‌های تلویزیون گفت: " این عمل دولت فرانسه la réquisition نیست بلکه la rafle است " یعنی همان دستگیری جمعی غیر نظامی‌ها و به کار اجباری جمعی واداشتن آنها که دولت فاشیست هیتلر مبتکر و مجری آن بود.

مبارزات طبقات در سالهای 1848, 1850, 1871، کمون پاریس در سال 1871، جبهه خلق (Le front populaire) در سالهای قبل از جنگ جهانی دوم، رویدادهای مه 1968، جنبش اجتماعی 1995 و اعتصابات و تظاهرات ده سال اخیر در فرانسه حاکی از وجود و حتی تشدید مبارزات طبقات در فرانسه است. سرنوشت جنبش دو هفته ی اخیر فرانسه، با شکست یا پیروزی آن، به وضوح یادآور این واقعیت است که در عرصه ی اجتماعی و سیاسی هنوز طبقه کارگر، رهبر مبارزات طبقات اجتماعی است و نقش تعیین کننده ی آن در جنبش‌های اجتماعی غیر قابل اغماض است. تعبیرات کمی و کیفی طبقه کارگر به اشکال متنوع دولت‌های سرمایه داری و میزان رشد و یا عقب ماندگی دموکراسی‌های منتج از آن، واقعیت تقابل و تضاد دنیای کار و دنیای سرمایه را خنثی نکرده است.

آری هم چنان حق با مارکس است.

